

Sygn. akt II K 12/18

(...)

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Protokolant : st. sekr. Sąd. Ewelina Woźnica

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) Zbigniewa Gęsińskiego

po rozpoznaniu w dniach 10.11.2016r., 16.12.2016r., 10.02.2017r., 30.03.2017r., 23.06.2017r., 04.08.2017r., 14.09.2017r., 26.10.2017r., 24.11.2017r., 04.01.2018r., 01.02.2018r., 02.03.2018 roku, s p r a w y

1. **D. D. (1)** syna C. i A. z domu P., urodzonego (...) w I., zamieszkały I. ulica (...), aktualnie Areszt Śledczy w B., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 16 grudnia 2014 roku w godzinach od 15.15 do 19.40 w I. przy ul. (...), dokonał kradzieży z włamaniem do mieszkania oznaczonego nr (...), poprzez wyłamanie drzwi wejściowych, a następnie z wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieca centralnego ogrzewania wartości 300 zł., pompę przepływową wartości 150 zł., rury stalowe centralnego ogrzewania wartości 200 zł., metalowej skrzyni wraz z rurą wyrównawczą wartości 100 zł., powodując straty w łącznej kwocie 750 zł., działając na szkodę A. D. przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu za sygn.. akt (...) z dnia 11.05.2005 roku, którą odbył w okresie od dnia 22.10.2010 roku do dnia 10.05.2011 roku

To jest o czyn z artykułu 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. W dniu 22 sierpnia 2015 roku o godzinie 04.30 w I. przy ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku z artykułami spożywczo – przemysłowymi, poprzez wybicie szyby wystawowej, a następnie z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 12 lizaków, okulary do czytania, okulary przeciwsłoneczne, chustę, podkolanówki, pióro, długopis, cyrkiel, krem do rąk, pierścioneł, otwieracz do butelek, książkę i pieniądze w kwocie 1,23 zł., przedmioty o łącznej wartości 102,83 zł. działając na szkodę K. U. przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu za sygn.. akt (...)z dnia 11.05.2005 roku, którą odbył w okresie od dnia 22.10.2010 roku do dnia 10.05.2011 roku

To jest o czyn z artykułu 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. W dniu 05 sierpnia 2015 roku w I. przy ul. (...), w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) dokonał umyślnie uszkodzenia drzwi wejściowych automatycznie przesuwanych poprzez ich szarpanie i siłowe rozsuwanie, wybicia szyby w jednym ze skrzydeł i uszkodzili mechanizm otwierania drzwi, czym spowodował straty w wysokości 3000 zł. na szkodę market (...) z siedzibą w I.

To jest o czyn z artykułu 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. **M. P. (1)** syna A. i M. z domu P., urodzonego (...) w I., zamieszkały I. ulica (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

IV. W dniu 05 sierpnia 2015 roku w I. przy ul. (...), w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. D. (1) dokonał umyślnie uszkodzenia drzwi wejściowych automatycznie przesuwanych poprzez ich szarpanie i siłowe rozsuwanie, wybicia szyby w jednym ze skrzydeł i uszkodzili mechanizm otwierania drzwi, czym spowodował straty w wysokości 3000 zł. na szkodę market (...) z siedzibą w I.

To jest o czyn z artykułu 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

nadto D. D. (1) oraz

3. **M. F. (1)** syna (...) i I. z domu L., urodzonego (...) w I., zamieszkały I. ulica (...), PESEL (...)

oskarżonych o to, że:

V. W okresie od 17 listopada 2015 roku godzina 19.00 do 18 listopada 2015 roku godzina 6.40 w I. przy ul. (...) z terenu zakładu wulkanizacyjnego działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia cztery sztuki opon marki (...)czym spowodowali straty w wysokości łącznej 600 złotych na szkodę T. C.,

To jest o czyn z artykułu 278 § 1 kk

przy czym D. D. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu sygn.. (...) z dnia 11.05.2005r., którą odbył w okresie od dnia 22.10.2010r. do dnia 10.05.2011r.

To jest o czyn z artykułu 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

nadto D. D. (1) oskarżonego, o to że:

VI. W dniu 2 grudnia 2015 roku w I. przy ul. (...) na terenie hipermarketu (...), publicznie i bez powodu dokonał umyślnego zaboru w celu przywłaszczenia towaru w postaci żelu piorącego marki (...) o wartości 27,49 złotych, oraz tabliczki czekolady (...)o wartości 3,49 złotych, łącznie na kwotę 30,98 złotych, a następnie bezpośrednio po dokonaniu kradzieży w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy użył przemocy wobec M. L. – pracownika ochrony mienia ww. sklepu, próbującego udaremnić ucieczkę w/w, uderzając go nieustalonym przedmiotem tępokrawędzistym w twarz, szarpiąc i popychając go, w wyniku czego M. L. doznał obrażeń ciała w postaci rany okolicy łuku brwiowego około 1,5 centymetra, rany w okolicy kąta zewnętrznego oka, rany przy brzegu powieki górnej oka lewego w 1/3 odległości, wylewu podskórnego powieki górnej, podpuchnięcia powieki oka lewego, podbiegnięcia krwawego powiek, drobnych draśnień policzka lewego i okolicy nasady nosa, umyślnie narażając M. L. na bezpośrednie niebezpieczeństwo spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu polegającego na uszkodzeniu aparatu optycznego oka w postaci trwałego znacznego upośledzenia widzenia, a także groził M. L. pozbawieniem życia, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, czy działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W. oraz M. L., przy czym D. D. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu sygn.. (...)z dnia 11.05.2005r., którą odbył w okresie od dnia 22.10.2010r. do dnia 10.05.2011r.

To jest o czyn z artykułu 281 kk w zw. z art. 160 § 1 kk w zw. z art.57a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Nadto M. F. (1) oskarżonego o to, że:

VII. W okresie od 15 listopada 2015 roku godzina 16.00 do 16 listopada 2015r. godz. 7.00 w I. przy ul. (...), dokonał kradzieży z włamaniem, gdzie po uprzednim pokonaniu zamka w lewych drzwiach zaparkowanego samochodu osobowego marki (...) (...) o numerach rejestracyjnych (...) dostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia radio samochodowe (...) z panelem, wzmacniacz (...) (...) oraz skrzynkę basową(...), czym spowodował straty w łącznej wysokości 750 złotych na szkodę P. W.

To jest o czyn z artykułu 279 § 1 kk

VIII. W okresie od 15 listopada 2015 roku godzina 13.40 do 16 listopada 2015r. godz. 7.30 w I. przy ul. (...), dokonał kradzieży z włamaniem, gdzie po uprzednim pokonaniu zamka w lewych drzwiach zaparkowanego samochodu osobowego marki (...) (...) o numerach rejestracyjnych (...) dostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia (...) radio (...), (...) radio (...), skrzynię basową(...), torbę podróżną oraz zestaw kluczy w czarnej skrzynce, czym spowodował straty w wysokości łącznej 600 złotych na szkodę Z. P.

To jest o czyn z artykułu 279 § 1 kk

IX. W okresie od 26 do 30 września 2015r. w I. z ulicy (...) z terenu posesji oznaczonej nr (...) zabrał w celu przywłaszczenia armatę dekoracyjną, czym spowodował straty w wysokości 1000 złotych, na szkodę Z. O.

To jest o czyn z artykułu 278 § 1 kk

X. W dniu 4 listopada 2015r. w godzinach między 16.00 a 18.00 w I. przy ulicy (...) z terenu klatki schodowej bloku mieszkalnego zabrał w celu przywłaszczenia rower typu (...) koloru czarnego, czym spowodował straty w wysokości 1500 złotych, na szkodę J. W. (1)

To jest o czyn z artykułu 278 § 1 kk

o r z e k a:

1. oskarżonego **D. D. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie I z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w okresie od 16.12.2014 r. do 17.12.2014 r. dokonując kradzieży z włamaniem do lokalu mieszkalnego przy ul. (...), a wyrok w sprawie (...) wydany został w dniu 11.04.2005 r. tj. występku z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 279§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności
2. oskarżonego **D. D. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie II z tym ustaleniem, iż wyrok w sprawie (...) wydany został w dniu 11.04.2005 r., a czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. występku z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 283 k.k. wymierza mu karę w rozmiarze 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności
3. oskarżonego **D. D. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie III, z tym ustaleniem iż czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 11.04.2005 r., w sprawie (...) którą odbył w okresie od 22.10.2010 r. do 10.05.2011 r., a wartość szkody wynosiła 2416,95 zł tj. występku z art. 288§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 288§1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności
4. oskarżonego **D. D. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie V z tym ustaleniem, iż wyrok w sprawie(...) zapadł 11.04.2005 r.tj. występku z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności
5. oskarżonego **D. D. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie VI z tym ustaleniem, iż z opisu czynu eliminuje, że naraził on umyślnie M. L. na bezpośrednie niebezpieczeństwo spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu polegającego na uszkodzeniu aparatu optycznego oka w

postaci trwałego znacznego upośledzenia widzenia i przyjmuję, iż oskarżony swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonego M. L. obrażenia, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni, a wyrok w sprawie (...) został wydany dnia 11.04.2005 r. a czyn ten stanowi występki z art. 281 k.k. w zw. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności

6. na podstawie art. 85§1 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. w miejsce wymierzonych wyżej oskarżonemu D. D. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierza karę łączną w rozmiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

7. na podstawie art. 46§1 k.k. zobowiązuje oskarżonego D. D. (1) do zapłaty na rzecz : K. U. kwoty 70,00 zł tytułem naprawienia szkody; M. L. kwoty 709,00 zł tytułem naprawienia szkody oraz kwoty 1000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę

8. oskarżonego **M. P. (1)** uznaje za winnego popełniania zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w punkcie IV, z tym ustaleniem iż wartość szkody wynosiła 2416,95 zł a czyn ten stanowił występki z art. 288§1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu przy zastosowaniu art. 37 a k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności

9. na podstawie art. 34§1 a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35§1 k.k. w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności nakłada na oskarżonego M. P. (1) obowiązek wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym

10. na podstawie art., 46 §1 k.k. zobowiązuje oskarżonych D. D. (1) i M. P. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz (...) S.A. (dawniej market – (...) Sp. z o.o. sp.j.) kwoty 2416,95 zł

11. oskarżonego **M. F. (1)** uznaje za winnego popełniania zarzucanych mu czynów opisanych wyżej w punkcie V, IX i X stanowiących przestępstwa z art. 278§1 k.k. z tym ustaleniem, iż czynów tych dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91§1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. po myśli art. 91§1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

12. oskarżonego **M. F. (1)** uznaje za winnego popełniania zarzucanych mu czynów opisanych wyżej w punktach VII i VIII z tym ustaleniem, iż kradzież z włamaniem na szkodę P. W. miała miejsce przy ul. (...), a oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia również koło dojazdowe powodując łączną szkodę w wysokości 850 zł, a czynów tych dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw o jakim mowa w art. 91§1 k.k. tj. przestępstw z art. 279§1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu po myśli art. 91§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

13. na podstawie art. 86§1 k.k. w zw. z art. 91§2 k.k. w miejsce wymierzonych oskarżonemu M. F. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierza karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

14. na podstawie art. 69§1 k.k. w zw. z art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. F. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 3 (trzech) tytułem próby

15. na podstawie art. 73§1 k.k. w okresie biegu próby oddaje oskarżonego M. F. (1) pod dozór kuratora sądowego

16. na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. w okresie biegu próby zobowiązuje oskarżonego M. F. (1) do informowania kuratora o przebiegu okresu próby

17. na podstawie art. 46§1 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. F. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:

- P. W. kwoty 850 zł

- Z. P. kwoty 600 zł

- Z. O. kwoty 1000 zł

- J. W. (1) kwoty 1500 zł

18. obciąża oskarżonych M. P. (1) i M. F. (1) opłatą w wysokości po 180 zł, oskarżonego D. D. (1) zwalnia od opłaty, nadto wszystkich oskarżonych zwalnia od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa

/-/ SSR Sylwia Rolirad – Majewska

Sygn. akt II K 12/18

UZASADNIENIE

w sprawie karnej D. D. (1) oskarżonego o czyny z art. 279§1 k.k., 288§1 k.k., 278§1 k.k., 281 k.k. w zw. z art. 160§1 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. sporządzone z wniosku jego obrońcy i w zakresie dotyczącym tegoż oskarżonego. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

(ilekroć mowa o „oskarżonym” bez wskazania nazwiska należy przez to rozumieć D. D. (1))

D. D. (1) wraz z matką A. D. zamieszkiwał w lokalu nr (...) przy ul. (...). Jako, że wymieniony domontował i sprzedawał wyposażenie mieszkania, A. D. wyprowadziła się do siostry, zabezpieczając mieszkanie, korytarz. Nie chciała aby D. D. (1) dalej tam mieszkał. A. D. wraz z siostrą, chodziła sprawdzać mieszkanie.

dowód: zeznania D. S. (1) (k. 421v – 422 akt), zeznania I. T. (k. 422v akt)

W okresie 16.12.2014 r. do 17.12.2014 r. D. D. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do lokalu położonego przy ul. (...) w I.. Wymieniony poprzez wyłamanie drzwi wejściowych, zabrał w celu przywłaszczenia piec centralnego ogrzewania wartości 300 zł, pompę przepływową wartości 150 zł., rury stalowe centralnego ogrzewania wartości 200 zł., metalowej skrzyni wraz z rurą wyrównawczą wartości 100 zł., powodując straty w łącznej kwocie 750 zł na szkodę swojej matki A. D.. Następnie piec centralnego ogrzewania przekazał T. L., aby ten sprzedał go na swoje nazwisko w skupie złomu, po czym przekazał temu mężczyźnie z uzyskanych pieniędzy kwotę 30 zł, na co sporządził odręczny zapisek. T. L. w skupie otrzymał kwotę 88 zł.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego (k. 25, k. 170-171 zb. A, k. 174-175 – częściowo akt), postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k. 22-23 zb. A), zapisek (k. 18 zb. A), zeznania T. L. (k. 211 akt), zeznania D. S. (1) (k. 421-422 akt)

A. D. dokonała dwóch zgłoszeń do Policji, a mianowicie w dniu 16.12.2014 r. zgłosiła kradzież z włamaniem w dniu 17.12.2014 r. nieporozumienie z synem, oraz fakt wywozu pieca CO na tacze przez T. L..

dowód: notatka (k. 3, 13 zb. A), zeznania I. T. (k. 422 v akt), pismo (k. 429 akt)

W dniu 16.12.2014 r. czynności podjęli funkcjonariusze KPP I. – D. C. i G. D.. Wymienieni udali się na ul. (...), gdzie A. D. zgłaszała uszkodzenie i zdemontowanie pieca grzewczego, zdemontowanie rur metalowych, bojlera. Na miejsce przybyła grupa dochodzeniowo – śledcza, która podjęła dalsze czynności. Przeprowadzono oględziny miejsca usiłowania kradzieży poprzez włamanie. W toku czynności stwierdzono uszkodzone drewniane drzwi wejściowe od strony podwórza, które posiadały wyrwaną dolną część – płytę. Powstały otwór miał wymiar 35 x 45 cm. Dalej stwierdzono, iż za drzwiami znajdował się korytarz, z prawej strony za schodami znajdowało się wejście do pokoju. Drzwi nie posiadały zamka. W lewej ścianie znajdowały się otwór o nieregularnym kształcie 50 x 80 cm. Za otworem widoczne były drzwi wejściowe. Po wyjściu z pokoju po prawej stronie korytarza znajdowały się drzwi wejściowe do mieszkania nr (...), które były otwarte i nieuszkodzone. Na podłodze ujawniono kocioł centralnego ogrzewania, metalowy bojler wraz z metalowymi rurkami z przymocowanym zbiornikiem wyrównawczym. Oględziny zakończono o godzinie 21.00.

dowód: notatka (k. 3 zb. A), protokół oględzin (k. 7 – 8 zb. A), materiał poglądowy (k. 435 -438 akt), zeznania G. D. (k. 448 v akt), zeznania D. C. (k. 468 v akt), zeznania T. Z. (k. 468 v akt), zeznania M. F. (2) (k. 468 v akt)

W dniu 17.12.2014 r. A. D. zgłosiła kradzież pieca. Czynności podjęli funkcjonariusze KPP I. – T. R. i M. P. (2). A. D. oświadczyła przybyłym na ul. (...) funkcjonariuszom Policji, iż fakt włamania do mieszkania zgłosiła w dniu 16.12.2014 r.

dowód: notatka (k. 13 zb. A), zeznania T. R. (k. 421 v akt), zeznania I. T. (k. 422v akt)

W dniu 17.12.2014 r. od C. N. (1) zatrzymano piec centralnego ogrzewania, metalowe rurki o różnych rozmiarach połączone ze sobą, metalową skrzynkę wraz z metalową ramką oraz formularz przyjęcia odpadów. Dokonano oględzin. Rzeczy, za wyjątkiem formularza, zdano za pokwitowaniem A. D.. Właścicielka skupu złomu oświadczyła, iż piec zakupiła od T. L..

dowód : protokół zatrzymania rzeczy (k. 7-9 zb. A), formularz (k. 10 zb. A), protokół oględzin (k. 11 zb.. A), pokwitowanie (k. 12 zb. A), notatka (k. 13 zb. A), zeznania C. N. (1) (k. 243-244 akt)

W dniu 17.12.2014 r. A. D. złożyła wniosek o ściganie syna D. D. (1) w sprawie kradzieży z włamaniem do mieszkania przy ul. (...) na jej szkodę.

dowód: protokół przyjęcia wniosku (k. 9 zb. C)

W dniu 23.12.2014 r. D. D. (1) postawiono zarzut kradzieży z włamaniem w dniu 16.12.2014 r. do mieszkania przy ul. (...) na szkodę A. D.. Do popełnienia czynu D. D. (1) przyznał się.

dowód: postanowienie o przedstawieniu zarzutu (k. 22-23 zb. A), wyjaśnienia oskarżonego (k. 25 zb. A)

W dniu 05.08.2015 D. D. (1) wraz z M. P. (1) (ubrany w ciemną koszulkę) udali się do sklepu (...) w I. przy ul. (...). Na teren sklepu wszedł jeden, drugi pozostał na zewnątrz. D. D. (1) dokonał kradzieży kaw, po czym udał się w kierunku wyjścia. Jako, że pracownicy sklepu zorientowały się, że doszło do kradzieży starały się go zatrzymać. Zablokowane zostały drzwi wyjściowe do sklepu, które stanowiły dwuskrzydłowe szklane drzwi wraz z mechanizmem otwierającym. Zdarzenie na monitoringu dostrzegła kierownik sklepu – (...), która udała się na teren sklepu. Zauważyła wówczas jak D. D. (1) od wewnątrz, a M. P. (1) od zewnątrz starali się siłowo rozsunąć drzwi, szarpali za nie, kopali. W końcu doszło do uszkodzenia mechanizmu, zbitcia szyby w jednym skrzydle drzwi. Na miejscu zdarzenia był również R. S.. Koszt poniesiony przez market – (...) sp. z o.o. (obecnie (...) S.A.) w związku z naprawą drzwi to – 2416,95 zł.

dowód: zapis monitoringu (k. 50 akt), wyjaśnienia oskarżonego (k. 90-91, k. 174-175 akt), protokół odtworzenia zapisu audiowizualnego (k. 157 zb. A), wychwyty monitoringu (k. 158-164 zb. A), wyjaśnienia oskarżonego (k. 170-171 zb. A), zeznania A. L. (k. 212-214 v akt), zeznania J. S. (k. 215 akt), zeznania A. A. (2) (k. 22-23 zb. C), zeznania G. M. (k. 26-27 zb. C), wyjaśnienia M. P. (1) (k. 325 v akt), pismo (k. 342 akt), faktura (k. 343 akt), zeznania R. S. (k. 398 akt)

W dniu 05.08.2015 r. dokonano oględzin miejsca uszkodzenia mienia w sklepie (...). W toku czynności stwierdzono, iż drzwi wejściowych przesuwnych mechanizm działa nieprawidłowo, drzwi nie zamykały się do końca. Nadto posiadały uszkodzenia w postaci zbitej na całej długości szyby zewnętrznej i szyby wewnętrznej w skrzydle prawym, skrzydło drzwi było przekrzywione w kierunku zewnętrznym. Drugie skrzydło nie nosiło śladów uszkodzeń. W toku oględzin zabezpieczono ślady linii papilarnych. Badania wykazały, iż zabezpieczone odwzorowania linii papilarnych zgodne są z odwzorowaniem linii papilarnych przekazanych do badań na kartach daktyloskopijnych pochodzącymi od M. P. (1) i D. D. (1).

dowód: protokół oględzin (k. 41 – 42 zb. A), ślady (k. 43 zb. A), materiał poglądowy (k. 44-46 zb. A), sprawozdanie z badań (k. 181-186 zb.A)

D. D. (1) został zatrzymany 04.09.2015 r.

dowód: protokół i karta zatrzymania (k. 96, 97 zb. A)

W dniu 22.08.2015 r. D. D. (1) dokonał kradzieży z włamaniem do zamkniętego kiosku z artykułami spożywczo – przemysłowymi mieszczącego się w I. przy ul. (...), w ten sposób iż po odgięciu siatki i owinięciu ręki koszulką wybił szybę wystawową, a następnie zabrał z jego wnętrza 12 lizaków, okulary do czytania, okulary przeciwsłoneczne, chustę, podkolanówki, pióro, długopis, cyrkiel, krem do rąk, pierścioneł, otwieracz do butelek, książkę i pieniądze w kwocie 1,23 zł, czym działał na szkodę I. U.. Powołane rzeczy znajdowały się w zasięgu jego ręki, nie wchodził do środka. I. U. w związku z koniecznością wstawienia szyb poniosła koszt 70,00 zł.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego (K. 117, k. 123, k. 170-171, k. 177-178 zb. A, k. 174-175 akt), zeznania I. U. (k. 216-217, k. 224-225, k. 227 v akt)

D. D. (1) został zatrzymany 22.08.2015 r., był nietrzeźwy – badanie wykazało 0,88 i 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Zabezpieczono od niego: 12 lizaków, okulary do czytania, okulary przeciwsłoneczne, chustę, podkolanówki, pióro, długopis, cyrkiel, krem do rąk, pierścioneł, otwieracz do butelek, książkę i pieniądze w kwocie 1,23 zł., które zdano za pokwitowaniem I. U.. W toku czynności dokonano oględzin, w trakcie których stwierdzono, iż w lewym skrzydle okna kiosku zbita była szyba podwójna, w której był widoczny otwór o nieregularnym kształcie o wymiarach 20 x 21 cm.

dowód: protokół i karta zatrzymania (k. 72, 74 zb. A), protokół zatrzymania rzeczy (k. 102 zb. A), protokół badania stanu trzeźwości (k. 99 zb. A), protokół oględzin (k. 103-104 zb. A), materiał poglądowy (k. 105-108 zb. A), zeznania K. U. (k. 224v akt)

W okresie od 17.11.2015 r. godzina 19.00 do 18.11.2015 r. godzina 6.40 D. D. (1) wraz z M. F. (1) udali się na ul. (...), gdzie mieścił się zakład wulkanizacji. Razem weszli na teren zakładu, gdzie na podwórzu poukładane były opony. Nagle zaczął szczekać pies, wówczas spłoszyli się i uciekli biorąc każdy po dwie opony. Opony zanieśli do ówczesnego miejsca pobytu D. D. (1) na ul. (...). Łączna wartość opon wynosiła 600 zł. Wymieniani działał na szkodę T. C.. Powołane opony przeznaczone były do sprzedaży, były w dobrym stanie.

dowód: wyjaśnienia M. F. (1) (k. 171, k. 199 akt (...)), wyjaśnienia oskarżonego (k. 376 akt (...)(...), k. 174-175 akt), zeznania T. C. (k. 276-277, k. 292-293 akt)

W toku przeszukania w I. przy ul. (...) zaleziono cztery opony: (...) – 2 szt i (...) – 2 sztuki. Opony zwrócono T. C..

dowód: protokół przeszukania (k. 162-164 akt (...)), pokwitowanie (k. 226 akt (...))

D. D. (1) został zatrzymany 23.11.2015 r. , zwolniono go 25.11.2015 r.

dowód: protokół i karta zatrzymania (k. 156 , 160 akt (...))

D. D. (1) w dniu 02.12.2015 r. przyszedł do hipermarketu (...) mieszczącego się w I. przy ul. (...). Wymieniony był ubrany w czarna czapkę, niebieskie spodnie dresowe, miał plecak. Znajdując się na sali sprzedaży zabrał w celu przywłaszczenia żel piorący (...) wartości 27,49 zł oraz czekoladę (...) wartości 3,49 na szkodę (...) Sp. z o.o. Moment chowania czekolady za kurtkę widziała K. G., która powiadomiła ochronę. Informacja została przekazana do agenta linii kas – M. L.. D. D. (1) przekroczył linię kas nie płacą za towar, wówczas M. L. podjął działania zmierzające do jego zatrzymania. Sklep był otwarty, znajdowali się w nim klienci, pracownicy. D. D. (1) nie reagował na słowa pracownika ochrony, aby udać się do punktu kontroli. W celu utrzymania się w posiadaniu zabranego mienia, zaczął grozić M. L. pozbawieniem życia jeśli go nie puści, odepchnął. Widział to pracownik ochrony J. M.. Po czym uciekł ze sklepu. W przedsiönku sprzątaczką znalazła żel zabrany uprzednio przez D. D. (1). M. L. udał się za D. D. (1). Za nimi wybiegł J. M.. Na terenie w pobliżu parkingu sklepu, doszło pomiędzy nimi do szarpaniny, przewrócili się. D. D. (1) aby uwolnić się, uderzył M. L. przedmiotem tępokrawędzistym w twarz. W wyniku zdarzenia M. L. doznał obrażeń ciała w postaci rany okolicy łuku brwiowego około 1,5 centymetra, rany w okolicy kąta zewnętrznego oka, rany przy

brzegu powieki górnej oka lewego w 1/3 odległości, wylewu podskórnego powieki górnej, podpuchnięcia powieki oka lewego, podbiegnięcia krwawego powiek, drobnych draśnień policzka lewego i okolicy nasady nosa, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni. Nadto zniszczeniu uległy okulary. M. L. krzychał do J. M. aby ten szukał okularów, że nic nie widzi. Miał zakrwawioną twarz. W czasie szarpaniny D. D. (1) wypadła czekolada (...), która następnie znaleziona została przez J. M.. Towar wystawiono do dalszej sprzedaży. Nadto zabezpieczona została czapka. M. L. udzielona została pomoc medyczna – ranę okolicy łuku brwiowego zaopatrzono szwami pojedynczymi, skierowano do Poradni Okulistycznej. Łącznie u lekarza był jeszcze trzykrotnie koszt wizyty to 70 zł oraz koszty dojazdu 100 zł., nadto poniósł koszt zakupu nowych okularów - 399 zł.

dowód: notatka służbowa (k. 8 akt (...)), protokół zatrzymania rzeczy (k. 9-11 akt (...)), monitoring (k. 15 akt (...), karta informacyjna (k. 16-17 akt(...)), skierowanie (k. 18 akt(...)), dokumentacja fotograficzna (k. 19-22 akt (...)), protokół odtworzenia zapisu monitoringu (k. 34-35 akt (...), wychwyty (k. 36-43 akt (...)), częściowo wyjaśnienia D. D. (1) (k. 50, k. 285 akt (...), częściowo k. 174-175 akt), opinia sądowo – lekarska (k. 238-239 akt), częściowo zeznania M. L. (k. 246-247, k. 314 akt), zeznania M. P. (3) (k. 250-251 akt), zeznania J. M. (k. 294 – 295 akt), zeznania J. G. (1) (k. 298-299 akt), zeznania K. G. (k. 302 – 303 akt), paragon (k. 319 akt)

D. D. (1) został zatrzymany 03.12.2015 r. godzina. 9.00 i zastosowano wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, który uchylono 28.04.2016 r.

dowód: protokół i karta zatrzymania (k. 19, k. 32 akt (...)), postanowienie (k. 85, k. 297 akt (...)), zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy (k. 441 akt (...)), zeznania M. J. (1) (k. 255-256 akt)

D. D. (1) był w przeszłości karany sądownie. D. D. (1) był w przeszłości karany sądownie, w tym : wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 11.04.2005 r. w sprawie (...) za czyn z art. 279§1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22.10.2010 r. do 10.05.2011 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 30.09.2015 r. w sprawie (...) za czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę łączną jednego roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 10.11.2014 r. do 11.11.20014 r. i od 03.12.2015 r. do 01.12.2016 r.

dowód: informacja K. (k. 19-20, k. 139zb. A, k. 44-45, 215-216, k. 453 akt (...), k. 336-337, k. 480-481 akt), odpis wyroku (k. 27, k. 154 zb. A, k. 250, k. 251 akt (...)), informacje NOE – SAD (k. 311-313 akt (...)), obliczenie kary (k. 351 (...))

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów.

D. D. (1) (k. 49-50, 79-80, 84, 202 – 203, k. 206-208, k. 209, k. 284-285, k. 370-371 akt (...)) ((...)); k. 25-v, k. 76-77, k. 81-82, k. 89-91, k. 116-117, k. 122-123, k. 170-171 , k. 174-174 v – 175 v akt) w toku postępowania składał odmienne oświadczenia co do przyznania się do winy. W zakresie zarzutu kradzieży z włamanie na szkodę matki w toku postępowania przygotowawczego przyznawał się, natomiast przed Sądem zaprzeczył aby doszło do włamania, kradzieży nie kwestionował. W zakresie zarzutu kradzieży z włamaniem na szkodę K. U. konsekwentnie przyznawał się. W zakresie uszkodzenia drzwi winy swojej nie kwestionował, przy czym w toku postępowania przygotowawczego podawał iż zdarzenia nie pamięta. Odnośnie zarzutu wspólnie z M. F. (1) początkowo nie przyznawał się, ostatecznie jednak jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się. W zakresie zarzutu dotyczącego czynu z dnia 2.12.2015 r. nie przeczył kradzieży towaru, natomiast przeczył jakoby zastosował wobec M. L. przemoc bądź groźbę w celu utrzymania się w posiadaniu zagarniętego mienia.

Analizując wyjaśnienia D. D. (1) w kontekście całokształtu materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż na wiarę zasługują te wyjaśnienia, które znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, wyjaśnienia w jakich oskarżony do winy przyznawał się. Tym samym na wiarę zasługiwały wyjaśnienia odnośnie kradzieży z włamaniem do kiosku, w tym zakresie wyjaśnienia te były zgodne z zeznaniami pokrzywdzonej, dowodami z dokumentów w postaci protokołu zatrzymania rzeczy, pokwitowaniem. Na wiarę zasługiwały również wyjaśnienia co do uszkodzenia drzwi, choć D. D. (1) starał się nie obciążać M. P. (1), który to jednak ostatecznie do popełnienia tego zarzutu przyznał się. Wyjaśnienia obu oskarżonych znajdowały oparcie w zeznaniach A. L., A. A. (2) i G. M.,

protokołach odtworzenia nagrania, dokumentacji zdjęciowej. Oskarżony po wpłynięciu faktur za naprawę, wartości szkody nie kwestionował. Na wiarę zasługiwały również wyjaśnienia w jakich D. D. (1) przyznał się do kradzieży opon, w tym zakresie wyjaśnienia jego pozostawały w zgodzie z wyjaśnieniami M. F. (1), nadto protokołem przeszukania i zatrzymania rzeczy w miejscu jego zameldowania oraz zeznaniami T. C.. Konsekwentnie nie były wiarygodne wyjaśnienia w jakich oskarżony w tym zakresie winie swojej przeczył. Na wiarę zasługiwały również wyjaśnienia w jakich oskarżony D. D. (1) przyznawał się do kradzieży z włamaniem na szkodę matki. Oskarżony w tym zakresie na etapie postępowania przygotowawczego był konsekwentny, nie wskazywał na okoliczności podnoszone na rozprawie, co do posiadania klucza, możliwości przebywania pod adresem (...) (...). Nadto A. D. w dniu 16.12.2014. zgłosiła kradzież z włamaniem. do takiego zdarzenia czynności podjęli funkcjonariusze Policji grupy dochodzeniowo – śledczej, technik. To wynika z protokołu oględzin, dokumentacji zdjęciowej. Na włamanie wskazywała również D. S. (1), I. T.. Wartość i przedmiot zaboru nie był kwestionowany przez oskarżonego, nadto w części przedmioty zabezpieczono od C. N. (1) i zdano za pokwitowaniem pokrzywdzonej. Tym samym nie mogły zasługiwać na uwzględnienie twierdzenia oskarżonego, że do domu matki nie włamał się, że doszło jedynie do przywłaszczenia. Temu bowiem przeczy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, jak również pierwotne wyjaśnienia samego oskarżonego. Wyjaśnienia z rozprawy zdaniem Sądu stanowiły wyraz przyjętej linii obrony mającej na celu złagodzenie zasad odpowiedzialności oskarżonego. Odnośnie natomiast zarzutu na szkodę C. oskarżony nie kwestionował dokonania kradzieży, co zostało potwierdzone przez : K. G., M. L., J. G. (2), J. M., M. P. (3). Odnośnie zachowania bezpośrednio po dokonaniu kradzieży wyjaśnienia oskarżonego nie mogły być uznane za wiarygodne w zakresie w jakim pozostawały w sprzeczności z zeznaniami M. L., J. G. (2), J. M., M. P. (3), opinią biegłego J. Z.. Powołani świadkowie przedstawili przebieg zdarzeń w sposób jasny i spójny. Drobne nieścisłości nie podważały wartości dowodowej ich depozycji, zwłaszcza w zakresie miejsca odnalezienia towaru, w szczególności mowa tu o zeznaniach M. L.. Należy bowiem uwzględnić, iż z uwagi na doznany przez niego uraz, wywołany tym stres mógł pewne okoliczności połączyć w jedną całość. Zeznania jego zostały jednak zweryfikowane przez pryzmat zeznań pozostałych świadków i wyjaśnień oskarżonego. W zakresie tegoż zdarzenia sam oskarżony wskazywał rozbieżnie na jego przebieg. Nie mogły przy tym zasługiwać na uwzględnienie twierdzenia, iż w momencie szarpaniny nie miał przy sobie towaru. O ile bowiem w zakresie żelu piorącego znajduje to potwierdzenie w zeznaniach J. M., o tyle w zakresie czekolady nie znalazło to żadnego potwierdzenia. Oskarżony sam składał rozbieżne wyjaśnienia w tym zakresie. Czekolada została odnaleziona w miejscu gdzie pobity został M. L.. Nadto na rozprawie sam oskarżony, na co wskazywali również powołani wyżej świadkowie, podał, że już w sklepie pomiędzy nim a M. L. doszło do szarpaniny. Nadto M. L. wskazywał na wypowiedziane przez oskarżonego groźby. Na wiarę w świetle opinii biegłego J. Z. nie zasługują wyjaśnienia w jakich oskarżony przeczył uderzeniu przedmiotem tępokrawędzistym. W tym zakresie biegły stwierdził, iż wskazywany przez M. L. patomechanizm znajduje potwierdzenie w charakterze stwierdzonych obrażeń, nadto biegły wykluczył stanowczo aby do tego rodzaju urazu doszło wskutek zdania jednego ciosu gołą pięścią, oraz ażeby pokrzywdzony urazu doznał wskutek upadku na oblodzone podłoże. Zdaniem Sądu, oskarżony zmierzał do przedstawienia jak najbardziej dla siebie korzystnej wersji zdarzenia, celem złagodzenia odpowiedzialności karnej.

Wersja oskarżonego w części w jakiej przyznał się do zarzutu uszkodzenia drzwi znajdowała oparcie w wiarygodnych wyjaśnieniach M. P. (1) (k. 64, k. 325 v akt), przy czym na wiarę zasługiwały jedynie wyjaśnienia złożone na rozprawie, w jakich M. P. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego jemu czynu. W pozostałym zakresie wyjaśnień tych nie można było uwzględnić, w szczególności z uwagi na materiał dowody w postaci dokumentów, zdjęć, zeznań świadków: J. S. (k. 28-v zb. C – obecnie 215-v; k. 226 v akt), A. L. (k. 11-13 zb. C – obecnie; k. 212-214 akt), A. A. (2) (k. 22-23 zb. C, k. 227 akt), G. M. (k. 26-27 zb. C; k. 227 akt). Zeznania powołanych świadków w całości zasługiwały na uwzględnienie, były jasne, rzeczowe, wzajemnie spójne i konsekwentne. Dwie ostatnie z wymienionych rozpoznały M. P. (1), wszyscy wskazali na przebieg zdarzenia. Powołani świadkowie nie mieli żadnego interesu w pomawianiu sprawców. W zakresie udziału R. S., na co wskazywała A. L., to nie było podstaw do jej przyjęcia i jedynie w tym zakresie zeznań Sąd nie podzielił. Nie można jednak przyjąć, iż świadek kłamała, tak bowiem odczytała zaistniałą sytuację. Tym samym na wiarę zasługiwały zeznania R. S. (k. 16-17 zb. C - obecnie 397-398; k. 399v - 400 akt) złożone na etapie postępowania przygotowawczego, w jakich wskazał, że drzwi były szarpane. Na rozprawie okoliczności tych nie potwierdził, wbrew

jasnemu stanowisku D. D. (1) i M. P. (1), zdaniem Sądu uczynił tak albowiem jako osobą pozbawioną wolności nie chciał obciążać wymienionych, przyczyniając się do ich skazania. Tych zeznań Sąd nie uznał za wiarygodne.

Na wiarę zasługiwały również wyjaśnienia M. F. (1) (k. 170-171, k. 198-199, k. 209 akt (...)(...)), w jakich wskazał on na okoliczności kradzieży opon. W pozostałym zakresie z uwagi na zakres uzasadnienia Sąd pomija ich ocenę, wskazując na marginesie, iż w całości się potwierdziły. Zważyć należy, iż ostatecznie również D. D. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu na szkodę T. C.. Wyjaśnienia wymienionych były w tym zakresie zgodne, znajdowały oparcie w protokole przeszukania i zatrzymania rzeczy od D. D. (1). Na wiarę zasługiwały również zeznania T. C. (k. 31-32 i 47-48 zb. C – obecnie 276-277, k. 292-293; k. 325v-326 akt). Wprawdzie początkowo świadek wskazywał na kradzież opon w takim samym rozmiarze, jednakże ostatecznie zeznania swoje zweryfikował. Zeznania co do wartości w zakresie wartości ogólnej znalazły również potwierdzenie w opinii biegłego B. S. (1). Sąd co do ustalenia wartości jednostkowej sztuki oparł się na opinii. Świadek C. zeznawał logicznie, jasno, nie miał żadnego interesu w obciążeniu oskarżonych, zwłaszcza iż nie wskazywał na sprawcę.

Na wiarę zasługiwały zeznania I. U. (K. 32-33 i k. 40 – 41 zb. C obecnie k. 216-217, k. 224-225; k. 227 v akt). Jej zeznania w całości znajdowały oparcie w wyjaśnieniach oskarżonego, w dowodach z dokumentów w postaci protokołu zatrzymania rzeczy do oskarżonego. D. D. (1) zeznań świadka nie kwestionował. Wymieniona była konsekwentna, jej zeznania pozbawione sprzeczności.

Na uwzględnienie zasługiwały również zeznania świadków przesłuchanych w związku z zarzutem kradzieży z włamaniem na szkodę A. D., a mianowicie: T. L. (k. 10 zb. C – obecnie ; k. 227 v – 228 akt), C. N. (1) (k. 4-5 zb. C – obecnie 243-244, k. 313 v akt), D. S. (1) (k. 421v – 422 akt), I. T. (k. 422v akt) oraz funkcjonariuszy Policji T. R. (k. 421 v akt), G. D. (k. 448 v akt), D. C. (k. 468 v akt), T. Z. (k. 468 v akt), M. F. (2) (k. 468 v akt). Zdaniem Sądu z zeznań powołanych świadków, które były wzajemnie zbieżne, uzupełniały się i potwierdzały w części, nadto na podstawie dokumentów w postaci protokołu oględzin i materiału poglądowego, pisma odnośnie interwencji można przyjąć wniosek, iż oskarżony wbrew swoim twierdzeniom z rozprawy do lokalu przy (...) (...) włamał się. Zeznania świadków C. N. (2), T. L. są zgodne, odzwierciedlają się w zabezpieczonym formularzu, zapisku oraz zeznaniach I. T. oraz zeznaniach T. R., potwierdzającego treść notatki. Z powołanej notatki wynika, iż A. D. w dniu 16.12.2014 r. zgłaszała kradzież z włamaniem. Powyższe wynika również z informacji KPP. Tym samym, nie mogły być uznane za rozstrzygające treści zawarte w notatce D. C. co do zgłoszenia uszkodzenia i zdemontowania pieca. Zważyć należy, iż tego samego dnia czynności podjęli funkcjonariusze: Z. i F. a czynności prowadzili do usiłowania kradzieży z włamaniem (na tamten czas do kradzieży nie doszło). Dane co do charakteru zdarzenia pochodziły od zgłaszającej. Nadto na włamanie wskazywały również D. S. (1) i I. T.. W świetle tego nie można przyjąć, iż oskarżony w dniu 16.12.2014 – 17.12.2014 r. miał swobodny dostęp do lokalu. Przeciwnie z zeznań tych wynika, iż lokal został zabezpieczony przed nim i to w sposób, który skutkowało koniecznością zrobienia dziury w drzwiach ujawnionej w toku oględzin. Niepamięć świadków co do szczegółów usprawiedliwiał upływ czasu, mnogość zdarzeń, odnośnie policjantów charakter pracy. Nie sposób jednak przyjąć, iż powołani świadkowie pomawiali oskarżonego, skoro sam D. D. (1) w toku postępowania przygotowawczego w sposób stanowczy do kradzieży z włamaniem na szkodę matki przyznawał się.

A. D. skorzystał z prawa do odmowy złożenia zeznań (k. 227 v akt), ale wniosek o ściganie podtrzymała.

Na wiarę zasługiwały również zeznania świadków zwianych z zarzutem popełnienia czynu w dniu 02.12.2015 r. a mianowicie: M. J. (1) (k. 10-11 zb. C – obecnie 255-256, k. 313v-314), M. L. (k. 1-2 zb. C - obecnie 246-247 akt, k. 314-v akt), J. G. (1) (k. 53-54 zb. C – obecnie 298-299, k. 315 akt), K. G. (k. 60-61 zb. C – obecnie 302-303, k. 315 akt), M. P. (3) (k. 5-6 zb. C – obecnie 250-251 akt, k. 315 akt). Zeznania powołanych świadków wzajemnie się uzupełniały, potwierdzały, świadkowie byli konsekwentni, ich wypowiedzi jasne i logiczne. Nieścisłości zostały usprawiedliwione, wyjaśnione. Jedynie w zakresie zeznań M. L. odnośnie rzeczy będących przedmiotem zaboru, Sąd wypowiedzi tych nie podzielił zwłaszcza z uwagi na fakt iż wyjaśnienia oskarżonego odnośnie żelu piorącego, znajdowały potwierdzenie w zeznaniach J. M.. Nie mniej jednak Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia co do znalezienia czekolady w miejscu pobicia M. L.. Zważyć należy, iż nie było intencją wymienionego bezpodstawne obciążenie oskarżonego. Sam świadek podawał,

iż odnośnie plecaka miał takie a nie inne wrażenie, nie kwestionował przy tym zeznań J. M.. Ostatnio wymieniony miał zdaniem Sądu lepszą możliwość obserwacji, zapamiętania, nie był bowiem w zdarzenie tak zaangażowany jak M. L.. Dodatkowo wobec powstałego urazu M. L. źle się czuł, był rozemocjonowany tym samym miał gorszą możliwość czynienia obserwacji. W zakresie obrażeń, mechanizmu ich powstania zeznania M. L. Sąd podzielił, nie tylko z uwagi na oświadczenia jego współpracowników, dokumentację lekarską, ale również przez wzgląd na opinię pisemną i ustną biegłego J. Z..

W toku postępowania przeprowadzono badanie zabezpieczonych w toku oględzin w sklepie (...) śladów linii papilarnych. Badania (k. 181-186 zb. A) wykazały, iż zabezpieczone odwzorowania linii papilarnych zgodne są z odwzorowaniem linii papilarnych przekazanych do badań na kartach daktyloskopijnych pochodzących od M. P. (1) i D. D. (1).

Powołana opinia sporządzona została w sposób jasny, pełny, rzeczowy, zgodnie z zasadami wiedzy i praktyki biegłego – D. S. (2). W toku postępowania nie była kwestionowana, zwłaszcza iż D. D. (1) i M. P. (1) do popełniania zarzucanego im czynu ostatecznie przyznali się.

W opracowanej i złożonej do akt opinii (k. 238 – 239 akt (...)) biegły J. Z. stwierdził, iż w przebiegu zdarzenia M. L. doznał obrażeń w postaci: rany okolicy lewego łuku brwiowego, rany okolicy kąta zewnętrznego oka lewego, rany powieki górnej oka lewego, wylewu podskórnego powieki górnej oka lewego, podbiegnięcia krwawego powieki oka lewego, otarcia naskórka okolicy policzkowej lewej oraz nosa. Powyższe obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni. Biegły stwierdził, iż liczne obrażenia lewego oczodołu, policzka i nosa mogły być następstwem uderzenia przedmiotem tępokrawędzistym wielokształtnym. Nie mogły być następstwem uderzenia jednego zadanego „gołą” pięścią. Powołaną opinię biegły podtrzymał na rozprawie (K. 399 v akt)

Powołane opinie spełniały wymogi art. 201 k.p.k. Były jasne, rzeczowe, logiczne, pełne. Biegły opiniował w oparciu o materiał dowody, dostępną wiedzę i doświadczenie zawodowe.

W toku rozprawy dopuszczono dowód z opinii biegłego B. S. (2) na okoliczność wartości opon skradzionych na szkodę T. C.. Biegły w opracowanej i złożonej do akt opinii (k. 407 akt) na podstawie analizy rynku opon ustalił, iż łączna wartość opon wynosiła 600 zł – (...) po 125 zł za sztukę, (...) po 175 zł za sztukę.

Również ta opinia zasługiwała na uwzględnienie jako spełniająca wymogi art. 201 k.p.k. tym bardziej że nie była kwestionowana przez strony, wartość wskazana przez biegłego łącznie nie odbiegała od wartości wskazanej przez pokrzywdzonego, który również w ramach zakładu prowadzi sprzedaż opon używanych.

W toku postępowania dopuszczono dowód z opinii biegłych psychiatrów. W opracowanych i złożonych do akt opiniach (k. 355-357 akt(...)) k. 87-89 akt) biegli J. W. (2) i M. J. (2) zgodnie stwierdzili, iż oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, rozpoznali u niego osobowość nieprawidłową oraz uzależnienie od substancji psychoaktywnych. Zdaniem biegłych oskarżony w czasie czynów miał w pełni zachowaną zdolność rozumienia jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki zastosowania art. 31§1 i 2 k.k. W obecnym stanie zdrowia psychicznego w pełni rozumie znaczenie swoich czynów i może pokierować swoim postępowaniem, może brać udział w czynnościach procesowych i prowadzić swoją obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Powołane opinie zasługiwały na uwzględnienie. Były jasne, rzeczowe, logiczne. Biegli opiniowali w oparciu o posiadaną wiedzę i doświadczenie zawodowe. Opinie nie były sprzeczne wewnątrz i zewnątrz. W toku postępowania nie były kwestionowane.

Za bardzo przydatny Sąd uznał pozostały materiał dowodowy zgromadzony w postaci dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Z uwagi na zakres uzasadnienia poza oceną Sądu pozostały dowody nie związane z zarzutami oskarżonego D. D. (1).

W tym stanie rzeczy вина oskarżonego D. D. (1) nie budziła wątpliwości i polegała na tym, że:

I. W okresie od 16 grudnia 2014 roku do 17.12.2014 r. w I. dokonał kradzieży z włamaniem do lokalu mieszkalnego przy ul. (...), poprzez wyłamanie drzwi wejściowych, a następnie z wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieca centralnego ogrzewania wartości 300 zł., pompę przepływową wartości 150 zł., rury stalowe centralnego ogrzewania wartości 200 zł., metalowej skrzyni wraz z rurą wyrównawczą wartości 100 zł., powodując straty w łącznej kwocie 750 zł., działając na szkodę A. D. przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu za sygn.. akt (...) z dnia 11.04.2005 roku, którą odbył w okresie od dnia 22.10.2010 roku do dnia 10.05.2011 roku

II. W dniu 22 sierpnia 2015 roku o godzinie 04.30 w I. przy ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku z artykułami spożywczo – przemysłowymi, poprzez wybite szyby wystawowej, a następnie z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 12 lizaków, okulary do czytania, okulary przeciwsłoneczne, chustę, podkolanówki, pióro, długopis, cyrkiel, krem do rąk, pierścionek, otwieracz do butelek, książkę i pieniądze w kwocie 1,23 zł., przedmioty o łącznej wartości 102,83 zł. działając na szkodę K. U., a czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu za sygn.. akt (...) z dnia 11.04.2005 roku, którą odbył w okresie od dnia 22.10.2010 roku do dnia 10.05.2011 roku

III. W dniu 05 sierpnia 2015 roku w I. przy ul. (...), w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1) dokonał umyślnie uszkodzenia drzwi wejściowych automatycznie przesuwanych poprzez ich szarpanie i siłowe rozsuwanie, wybita szyby w jednym ze skrzydeł i uszkodzili mechanizm otwierania drzwi, czym spowodował straty w wysokości 2416,95 zł. na szkodę market (...) z siedzibą w I. przy czym czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, orzeczonej wyrokiem Sadu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 11.04.2005 r., w sprawie (...), którą odbył w okresie od 22.10.2010 r. do 10.05.2011 r.

IV. W okresie od 17 listopada 2015 roku godzina 19.00 do 18 listopada 2015 roku godzina 6.40 w I. przy ul. (...) z terenu zakładu wulkanizacyjnego działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia cztery sztuki opon marki (...) czym spowodowali straty w wysokości łącznej 600 złotych na szkodę T. C., przy czym D. D. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu sygn.. (...) z dnia 11.04.2005r., którą odbył w okresie od dnia 22.10.2010r. do dnia 10.05.2011r.

V. W dniu 2 grudnia 2015 roku w I. przy ul. (...) na terenie hipermarketu (...), publicznie i bez powodu dokonał umyślnego zaboru w celu przywłaszczenia towaru w postaci żelu piorącego marki (...) o wartości 27,49 złotych, oraz tabliczki czekolady (...)o wartości 3,49 złotych, łącznie na kwotę 30,98 złotych, a następnie bezpośrednio po dokonaniu kradzieży w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy użył przemocy wobec M. L. – pracownika ochrony mienia ww. sklepu, próbującego udaremnić ucieczkę w/w, uderzając go nieustalonym przedmiotem tępokrawędzistym w twarz, szarpiąc i popychając go, w wyniku czego M. L. doznał obrażeń ciała w postaci rany okolicy łuku brwiowego około 1,5 centymetra, rany w okolicy kąta zewnętrznego oka, rany przy brzegu powieki górnej oka lewego w 1/3 odległości, wylewu podskórnego powieki górnej, podpuchnięcia powieki oka lewego, podbiegnięcia krwawego powiek, drobnych draśnień policzka lewego i okolicy nasady nosa, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni, a także groził M. L. pozbawieniem życia, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, czy działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W. oraz M. L., przy czym D. D. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu sygn.. (...) z dnia 11.04.2005r., którą odbył w okresie od dnia 22.10.2010r. do dnia 10.05.2011r.

Zachowaniem opisanym wyżej w punkcie I oskarżony dopuścił się występku z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Przepis art. 279§1 k.k. typizuje odpowiedzialność za kradzież z włamaniem. Zachowanie sprawcy od strony przedmiotowej polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym zabór ten musi zostać dokonany włamaniem. (...) w znaczeniu art. 279§1 kk jest pojęciem prawnym i oznacza zachowanie polegające na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, przy czym wskazuje się, iż nie musi ono polegać na stosowaniu siły fizycznej oraz eksponuje cel, dla którego ustanowiona została przełamana przez zachowanie sprawcy bariera. Istota włamania sprowadza się, więc nie tyle do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia przeszkody chroniącej dostęp do rzeczy, lecz polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami. Przy czym owo zabezpieczenie może przejawiać się w różnorodny sposób, obejmując np. zabezpieczenie przy pomocy specjalnego zamka zamontowanego do drzwi lub bramy, ale także np. zabezpieczenie przy pomocy plomby lub nawet kartki papieru z pieczęcią. Istotą zabezpieczenia nie jest bynajmniej uczynienie całkowicie niemożliwym dostęp osobom nieuprawnionym do zabezpieczonego przedmiotu w taki sposób, iż dostęp ten jest możliwy jedynie przy zastosowaniu siły fizycznej lub specjalnych środków technicznych, lecz stworzenie zewnętrznej bariery jednoznacznie symbolizującej, że celem jej zainstalowania było wykluczenie dostępu do tych przedmiotów przez osoby nieuprawnione. W orzecznictwie SN przyjmuje się, że rodzaj zabezpieczenia przed wtargnięciem osób niepowołanych do pomieszczeń, w których znajduje się cudze mienie, oraz skuteczność tego zabezpieczenia, a w szczególności możliwość łatwego jego pokonania bez użycia narzędzi i znacznej siły fizycznej, nie stanowią przeszkody do przyjęcia kwalifikacji kradzieży z włamaniem, jeżeli tylko z charakteru zabezpieczenia bez wątpliwości wynika zamiar właściciela czy użytkownika pomieszczenia niedopuszczenia do niego takich osób (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.08.1985 r. w sprawie I KR 212/85, opublikowanym w OSNKW 1986, z. 11-12, poz. 97, Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 8.1.2002 r., (...))

Do strony podmiotowej występku kradzieży z włamaniem należy umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego, zabarwionego chęcią przywłaszczenia przedmiotu zaboru i będącego wyrazem świadomej realizacji przez sprawcę strony przedmiotowej.

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt przedmiotowej sprawy Sąd przyjął, iż zachowanie oskarżonego stanowiło występki kradzieży z włamaniem. Faktem jest, iż oskarżony zamieszkiwał uprzednio przy ul. (...). Nieruchomość została jednak zabezpieczona przed dostępem innych osób, w tym jego samego. Matka oskarżonego nie chciała aby tam przebywał. Pokrzywdzona A. D. zgłosiła kradzież z włamaniem, na co wskazywali przesłuchani funkcjonariusze policji. Na dokonanie kradzieży z włamaniem wskazuje również protokół oględzin, dokumentacja fotograficzna. Co więcej sam oskarżony w toku postępowania przygotowawczego w sposób stanowczy do popełnienia czynu tak kwalifikowanego przyznawał się. Oskarżony z uwagi na uprzednią karalność właśnie za czyny z art. 279§1 k.k. musiał zdawać sobie sprawę z charakteru zarzucanego jemu czynu. Fakt włamania zakwestionował dopiero składając wyjaśnienia, wskazując iż dysponował kluczem do lokalu. Zdaniem Sądu okoliczność podniesiona przez oskarżonego nie znajdowała potwierdzenia, zwłaszcza jeśli uwzględnić stwierdzone uszkodzenia w drzwiach wejściowych. Stanowiło to zdaniem Sądu wyraz przyjętej linii obrony, która jednak z wyżej powołanych względów nie mogła zasługiwać na uwzględnienie. Oskarżony, zdaniem Sądu pokonał zabezpieczenie i dokonał kradzieży powołanych wyżej rzeczy, które następnie zostały w części odzyskane. Wolą A. D. było zabezpieczenie mieszkania i znajdującego się tam jeszcze mienia, mając na uwadze fakt dokonywanych już wcześniej przez oskarżonego kradzieży. Jednocześnie Sąd nie wychodząc poza granice oskarżenia przyjął, iż czyn miał miejsce w okresie od 16 do 17.12.2014 r., albowiem 17.04.2014 r. ujawniono fakt wywiezienia rzeczy na skup złomu.

Zachowaniem opisanym wyżej w punkcie II oskarżony dopuścił się występku z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 283k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Uwzględniając wyżej poczynione rozważania teoretyczne Sąd doszedł do przekonania, iż na podstawie materiału dowodowego można w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzić, iż oskarżony – czemu sam nie przeczył, dopuścił się zarzucanego jemu czynu a opisanego wyżej w punkcie II. Oskarżony został zatrzymany bezpośrednio po jego dokonaniu. Zabezpieczono rzeczy pochodzące z kiosku. Oskarżony dokonał włamania w ten sposób, że wybił szybę wystawową zamkniętego, a następnie z jego wnętrza zabrał w celu przywłaszczenia rzeczy wskazane w zarzucie.

Wymieniony zabrał rzeczy znajdujące się w zasięgu jego rąk. W toku postępowania nie kwestionował sprawstwa i wartości zabranego mienia, podobnie kosztów związanych z koniecznością wstawienia szyb. Oskarżony działał przy tym w sposób umyślny, z rozeznaniem.

Zważywszy na okoliczności związane z czynem Sąd przyjął, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi. Istota wypadku mniejszej wagi, sprowadza się do szczególnej charakterystyki zachowania, realizującego wszystkie znamiona przestępstwa określonego w typie podstawowym, który sprawia że taki czyn sprawcy stanowi przestępstwo zasługujące na łagodniejsze potraktowanie. Wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas gdy okoliczności popełnienia czynu wskazują, że z jednej strony sam czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości, z drugiej zaś, że jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa aby stosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za zrealizowane przez niego przestępstwo. Przyjęcie wypadku mniejszej wagi nie powinno być uzależnione od takich elementów jak osobowość sprawcy, jego opinia, poprzednia karalność, zachowanie przed i po popełnieniu przestępstwa, nagminność danego rodzaju czynów czy innych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, jednakże leżących poza samym czynem. Decydujące zatem są po stronie przedmiotowej : rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki , charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawnie, czas, miejsce i inne okoliczności czynu, odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Nadto wśród elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy, uwzględnić należy odcienie umyślności, upór w dążeniu do osiągnięcia celu, premedytację, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, wpływ innej osoby, przypadkowość. Przy uznaniu kradzieży z włamaniem za czyn zasługujący na łagodniejsze potraktowanie należy uwzględnić zarówno elementy związane z będącym jego przedmiotem mieniem (wartość, wysokość i rodzaj spowodowanej czynem szkody), lecz również okoliczności związane ze sposobem działania sprawcy wobec pokrzywdzonego. Za przyjęciem wypadku mniej wagi przemawiał niezbyt wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony wprowadził dokonał kradzieży z włamaniem, nie mniej jednak wartość zabranego mienia nie była duża, mienie zostało w całości odzyskane, podobnie niewielka była szkoda wyrządzona samym włamaniem. Nie można przyjąć, iż oskarżony działał z premedytacją, choć niewątpliwie działał umyślnie. Działanie jego nie było jednak dobrze przemyślane, przeciwnie można przyjąć, iż popełnienia czynu tego szczególnie nie planował. Dla pokrzywdzonego odczucie szkody nie było duże, przy czym związane było z pewną dolegliwością.

Zachowaniem opisanym wyżej w punkcie III oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 288§1 k.k. w zw. z 64§1 k.k.

Przestępstwo stypizowane w art. 288§1 k.k. polega na niszczeniu, uszkodzeniu cudzej rzeczy lub czynieniu jej niezdatną do użytku, zatem zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 288 § 1 przybierać może różne formy, przy czym musi ono zawierać się w kategorii zachowań wyliczonych w tym przepisie. Nadto zachowanie to musi być zwrócone przeciwko cudzej rzeczy. „Niszczenie rzeczy” wedle ujęcia słownikowego oznacza zachowanie polegające na unicestwianiu, zniweczeniu, burzeniu, pustoszeniu, tępieniu, wyplenianiu lub powodowaniu zużywania się, psucia, marnowania lub uszkodzenia rzeczy. Niszczenie zatem w ujęciu tego przepisu sprowadza się więc do unicestwienia rzeczy lub do istotnego naruszenia jej substancji, które uniemożliwia wykorzystywanie jej zgodnie z posiadanymi pierwotnie właściwościami i przeznaczeniem. „Uszkodzenie rzeczy” w ujęciu słownikowym oznacza natomiast częściowe zniszczenie, spowodowanie powstania defektu (nawet niewielkiego), zepsucie, nadpsucie, nadwyżnienie, naruszenie. Przy czym uszkodzenie jako znamię czynnościowe przestępstwa określonego w art. 288 § 1 polegać ma na takiej zmianie materii rzeczy, po powstaniu której nie można wykorzystywać tej rzeczy dla celów, dla których była pierwotnie przeznaczona. Uszkodzenie ma miejsce zarówno wówczas, gdy niemożność wykorzystywania rzeczy zgodnie z jej przeznaczeniem ma charakter trwały, jak i wtedy, gdy niemożliwość normalnego wykorzystywania rzeczy ma charakter czasowy (przejściowy) „Uczynienie niezdatnym do użytku” oznacza takie zachowanie, które nie będąc niszczeniem ani uszkodzeniem rzeczy uniemożliwia jej wykorzystywanie zgodnie z właściwościami i przeznaczeniem. Uczynienie niezdatnym do użytku zachodzi wtedy, gdy zewnętrznie nie występują żadne oznaki zaistnienia zmian w rzeczy, mimo to jednak nie nadaje się ona całkowicie lub częściowo do użytkowania zgodnie z przeznaczeniem.

Przestępstwo z art. 288 § 1 jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy alternatywnie określony skutek w postaci zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia cudzej rzeczy niezdatną do użytku. Między zachowaniem sprawcy a skutkiem zachodzić musi powiązanie przyczynowe.

Przedmiotem przestępstwa określonego w art. 288 § 1 jest cudza rzecz. Istotne jest, aby rzecz, na którą oddziałuje sprawca, nie stanowiła jego własności. W takim bowiem przypadku niszczenie rzeczy nie stanowi przestępstwa z art. 288 § 1.

Typ czynu zabronionego, o którym mowa w art. 288 § 1, ma charakter umyślny. Umyślność może wystąpić zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i wynikowego. Sprawca musi obejmować umyślnością desygnaty wszystkich znamion typu czynu zabronionego, w tym także skutek w postaci zniszczenia, uszkodzenia lub uczynienia niezdatną do użytku rzecz, w stosunku do której podejmuje swoje zachowanie.

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sąd na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym wyjaśnień oskarżonych : D. i P. , zeznań pracowników sklepu uznał, iż oskarżony D. wraz z P. dopuścił się popełniania występku z art. 288§1 k.k. Oskarżony bowiem w sposób umyślny poprzez szarpanie, siłowe rozsuwanie, drzwi ostatecznie wybicie szyby w jednym ze skrzydeł uszkodził mechanizm drzwi przesuwnych. Musiał wiedzieć, iż zachowując się w ten sposób, z dużą siłą spowoduje uszkodzenie drzwi i szkodę. Wartość szkody stanowi wartość przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego. Pokrzywdzony poniósł określonej wysokości koszty naprawy, na co przedłożył fakturę. Brak danych co do rozliczenia podatku VAT. Wartość wynikająca z faktury była podstawą do zmiany opisu czynu. Oskarżony działał wspólnie z M. P. (1) w ramach porozumienia powstałego poprzez wspólną i jednoczesną realizację zachowań stanowiących znamię czynu.

Zachowaniem opisanym wyżej w punkcie IV oskarżony dopuścił się występku z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Występek stypizowany w art. 278§1 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przedmiotem ochrony powołanego przepisu jest własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa z art. 278§1 k.k. jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez „zabór” rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Wyjęcie to musi nastąpić wbrew woli osoby prawem dysponującej oraz bez żadnej ku temu podstawy. Działanie sprawcy jest ukończone z chwilą, gdy sprawca "zawładnął" rzeczą, objął ją w swoje posiadanie, bez względu na to, czy zdołał następnie zamiar rozporządzania tą rzeczą jako swoją urzeczywistnić czy też nie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1985 r., II KR 311/84, OSNPG 1985, nr 8, poz. 110) Z. rzeczy może zostać dokonany tylko działaniem.

Kradzież jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy skutek w postaci objęcia rzeczy wyjętej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy.

Rozważając stronę podmiotową powołanego przestępstwa wskazać trzeba, iż należy ono do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Dla stwierdzenia realizacji znamion strony podmiotowej kradzieży nie jest wystarczające wykazanie, że doszło do obiektywnego zaboru rzeczy ruchomej, lecz konieczne jest oprócz tego wykazanie, że działaniu temu towarzyszył szczególny zamiar, określanany jako animus rem sibi habendi - przywłaszczenia rzeczy. (tak Kodeks Karny – Część szczególna. Komentarz pod red. A. Zolla, Tom. III, Zakamycze 1998 - komentarz do art. 278 k.k.)

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sad na podstawie wyjaśnień M. F. (1), ostatecznego przyznania się do winy również D. D. (1), faktu znalezienia opon w miejscu, w którym D. D. (1) przebywał Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się również tego czynu. Działając wspólnie z M.

F. (1) dokonali oni bowiem zaboru z terenu zakładu wulkanizacji czterech opon. Powołane opony zostały odzyskane. Ich wartość stanowiła kwota wskazana przez pokrzywdzonego, która stanowiła cenę sprzedaży tychże opon, która dodatkowo została potwierdzona przez biegłego. Oskarżony działał umyślnie, z rozeznaniem. Zabranym oponami rozporządził jak własnymi.

Zachowaniem opisanym wyżej w punkcie V oskarżony wyczerpał znamiona występku z art. 281 k.k. w zw. z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Przepis art. 281 k.k. typizuje przestępstwo kradzieży rozbójniczej. Ma ono dwa przedmioty ochrony. Pierwszym jest własność, posiadanie lub inne prawa rzeczowe albo obligacyjne do rzeczy ruchomej. Drugim nietykalność cielesna, wolność, zdrowie, a nawet życie człowieka. Osobą, w stosunku do której sprawca używa przemocy, grozi natychmiastowym jej użyciem lub którą doprowadza do stanu nieprzytomności lub bezbronności w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy może być zarówno pokrzywdzony kradzieżą, jak i każda inna osoba. Z punktu widzenia znamion przestępstwa kradzieży rozbójniczej jest całkowicie obojętne, czy osoba, w stosunku do której sprawca stosuje opisane w tym typie czynu zabronione sposoby oddziaływania stanowi w rzeczywistości przeszkodę dla sprawy w utrzymaniu skradzionej rzeczy, czy też nie przedstawia ona żadnego zagrożenia dla sprawy, który jedynie mniema, że taka okoliczność zachodzi. Przesłupstwo określone w art. 281 jest przestępstwem powszechnym z tym jednakże ograniczeniem, że może je popełnić jedynie osoba, która uprzednio dokonała kradzieży i znajduje się w posiadaniu zabranej rzeczy. Czyn przestępny dzieli się w przypadku kradzieży rozbójniczej na dwie fazy. Zachowanie sprawcy dopuszczającego się kradzieży rozbójniczej polega naprzód na dokonaniu kradzieży rzeczy, a następnie na użyciu wobec osoby przemocy, groźby jej natychmiastowego użycia lub doprowadzeniu jej do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Ustawa wymaga dla przyjęcia tego przestępstwa określonej sekwencji działań, przy czym zabór rzeczy musi bezwzględnie poprzedzać zastosowanie przez sprawcę opisanych w art. 281 sposobów oddziaływania na osobę. Przez znamię „użycia przemocy wobec osoby” rozumieć należy zachowanie polegające na zastosowaniu siły fizycznej ukierunkowanej na decyzję woli osoby, która jest przedmiotem przemocy. Przemocą będzie, więc takie zastosowanie siły fizycznej i fizycznego przymusu w stosunku do osoby, które albo ją fizycznie obezwładnia, albo też doprowadza tylko do podjęcia przez nią decyzji woli zgodnej z zamierzeniami sprawcy (nieprzeciwstawiania się czynnościom podejmowanym przez sprawcę lub zaniechania oporu). Użycie przemocy wyrażać się winno, co najmniej w naruszeniu nietykalności cielesnej osoby. Tym samym brak jest podstaw do ograniczania pojęcia użycia przemocy wobec osoby jedynie do takich wypadków, gdy ma ona odpowiednie natężenie, tzn. stwarza niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia osoby, przeciwko której jest skierowana. Groźba natychmiastowego użycia przemocy wobec osoby stanowi tzw. groźbę bezprawną, a więc zgodnie z art. 115 § 12, groźbę, o której mowa w art. 190. W kontekście omawianego typu czynu zabronionego celem groźby musi być ukształtowanie psychiki pokrzywdzonego w pożądanym dla sprawcy sposób. Ustawa nie wymaga, aby groźba była jednoznacznie wypowiedziana przez sprawcę, możliwe jest jej wyeksplikowanie przez tzw. zachowania konkludentne, które pozwolą pokrzywdzonemu zorientować się, że jest zagrożony. Natychmiastowość użycia przemocy oznacza w kontekście znamion omawianego typu czynu zabronionego taki układ sytuacyjny, w którym spełnienie groźby możliwe jest bezpośrednio po zapowiedzeniu jej użycia przez sprawcę. Użycie przemocy, groźby jej natychmiastowego użycia albo doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności może być dokonane przez sprawcę kradzieży, jak i przez osobę z nim współdziałającą (współsprawcę), która osobiście nie dokonała zaboru rzeczy. Pomiędzy dokonaniem kradzieży a użyciem przemocy, groźbą natychmiastowego jej użycia lub doprowadzeniem człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności musi zachodzić stosunek bezpośredniego powiązania czasowego. Ustawa wymaga, aby opisane w art. 281 sposoby oddziaływania na osobę były przez sprawcę zastosowane "bezpośrednio po dokonaniu kradzieży" w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy. Utrzymanie się w posiadaniu zabranej rzeczy zachodzi wtedy, gdy po przejściu władztwa nad rzeczą na osobę nieuprawnioną, dokonującą zaboru, zachodzi po stronie pokrzywdzonego jeszcze możliwość natychmiastowej restytucji władztwa. Owa restytucja dokonać się może osobiście przez pokrzywdzonego lub przez inną osobę. Właśnie przed tą restytucją broni się sprawca zaboru rzeczy. Należy przyjąć, że możliwa jest kwalifikacja zachowania sprawcy na podstawie art. 281 w sytuacji, w której utrzymanie się w posiadaniu zabranej rzeczy nie jest jedynym celem działania sprawcy, lecz towarzyszy mu także chęć udaremnienia pościgu (OSNKW 1991, z. 7-9, poz. 40). Przesłupstwo przewidziane w art. 281 jest przestępstwem materialnym. Do

jego znamion należy skutek w postaci zaboru cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przepięstwo okrešlone w art. 281 jest przestępstwem umyšlnym zaliczanym do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na okrešlony cel. (tak Dąbrowska-Kardas M. ... Zakamycze 1999, Komentarz do art. 280 i 281 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Zoll (red.), G. Bogdan, K. Buchała, Z. Ćwiąkowski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 278-363. Tom III, Zakamycze, 1999.)

Występek opisany w §2 art. 157 k.k. polega na spowodowaniu naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres trwający nie dłużej niż 7 dni. Zatem przedmiotem ochrony powołanych przepisów jest zdrowie człowieka. Przepięstwo w tym przepisie stypizowane jest dokonane wtedy, gdy sprawca spowodował naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni. Przepis ten okrešla tylko maksymalny czas trwania rozstroju zdrowia, nie okrešla natomiast „minimalnego” czasu trwania tego rozstroju. Jeźeli sprawca czynem swoim nie spowodował takich zmian w okrešlonym organie ciała, które zakłócają jego normalne, zgodne z przeznaczeniem funkcjonowanie, to w takim wypadku czyn sprawcy nie wyczerpuje znamion przestępstwa okrešlonego w §2 art. 157 k.k. (156§2 d.k.k.) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1973 r., RW 872/73, opublikowane w OSNÓW 1973, Nr 12) Przez „naruszenie czynności narządu ciała” rozumieć należy spowodowanie w organizmie takich znamion, które zakłócają jego normalne, zgodne z przeznaczeniem funkcjonowanie, przy czym nie oznacza to bezwładności tego narządu. Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej stwierdzająca istnienie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia pokrzywdzonego powinna okrešlać konkretny narząd ciała, którego czynności zostały naruszone oraz precyzować, na czym polegało naruszenie tych czynności (na okrešlony czas), jak też zawierać uzasadnienie. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 sierpnia 1978 r., R w 286/78, publikowane w OSNKW 1978, Nr 10, poz. 122). Spowodowanie rozstroju zdrowia oznacza takie oddziaływanie na organizm, które wprowadzie nie narusza jego całości, lecz zakłóca jego funkcje. Rozstrój zdrowia jako skutek dla zdrowia negatywny z punktu widzenia strony czynnościowej polega nie tylko na naruszeniu czynności okrešlonego narządu ciała, lecz spowodowaniu pewnego stanu patologicznego organizmu jako całości. Przez rozstrój zdrowia należy rozumieć wszelkie zaburzenia w organizmie człowieka o charakterze czynnościowym, przy czym dotyczy to zarówno zdrowia fizycznego jak i psychicznego. Powołany występek jest przestępstwem umyšlnym, a wina sprawcy może mieć postać zamiaru zarówno bezpośredniego, jaki ewentualnego. Przy czym przy umyšlnych uszkodzeniach przyjmuje się tzw. zamiar ogólny, który obejmuje faktyczne powstałe następstwa zadanych umyšlnie obrażeń, zakłada się bowiem, że sprawca nie mógł mieć w świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swojego działania, gdyż nawet lekarzowi byłoby trudno taki obraz ustalić, ale działał on ze świadomością możliwości powstania daleko sięgającej krzywdy biorąc pod uwagę rodzaj użytego narzędzia, liczbę i siłę uderzeń, odporność ofiary (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 stycznia 1997 r., I AKa 283/96, Prok. i pr. 1998 r., Nr 5, poz. 19). (tak Dąbrowska-Kardas M. ... Zakamycze 1999, Komentarz do art. 156 i 157 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Zoll (red.), G. Bogdan, K. Buchała, Z. Ćwiąkowski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do art. 278-363. Tom III, Zakamycze, 1999.)

Występek o charakterze chuligańskim definiuje §21 art. 115 k.k. W myśl powołanego przepisu występkami takim jest występek polegający na umyšlnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyšlnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeźeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiste błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.

Definicja ta stanowi wyraz przedmiotowo-podmiotowej koncepcji chuligańskiego charakteru czynu. W definicji tej daje się wyodrębnić dwie grupy przesłanek chuligańskiego charakteru czynu, a więc przesłankę odnoszącą się do nastawienia sprawcy (działanie bez powodu lub z oczywiste błahego powodu, dające wyraz lekceważeniu porządku prawnego), jak i obiektywną wymowę czynu (publiczny i agresywny charakter czynu, znaczne naruszenie porządku prawnego). Przy czym o chuligańskim charakterze występkę decyduje łączne wystąpienie przesłanek wskazanych w ustawie:

1) umyślność zachowania realizującego znamiona występkę - w grę wchodzi obie formy umyślności - zamiar bezpośredni i ewentualny

2) zamach na choćby jedno z dóbr wymienionych w przepisie - z istoty pojęcia „zamach” wynika, iż czyn chuligański z zasady ma charakter agresywny, gwałtowny

3) działanie publiczne - publiczny charakter czynu oznacza, że ze względu na miejsce, okoliczności lub sposób działania może ono być postrzegane przez większą, bliżej nieokreśloną liczbę osób (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 sierpnia 1972 r., w sprawie Rw 743/72, publ. Biul. Inf. SN 1972, poz. 10). Przy czym publiczny charakter działania musi być objęty świadomością sprawcy.

4) brak powodu lub oczywista błahość powodu - przesłanka ta odnosi się do motywacji (pobudek) podjętego działania. Ma ona charakter subiektywny, ale oceniana powinna być na podstawie przyjmowanych w społeczeństwie kryteriów ocen. Oznacza to, że w świetle ocen społecznych agresywne zachowanie sprawcy nie da się niczym wytłumaczyć, jest bez powodu (np. atakuje przypadkowo spotkanego przechodnia, bezmyślnie niszczy cudzą rzecz), albo że powód tego zachowania jest błahy, rażąco nieadekwatny do przyczyny, która go wywołała (np. bije człowieka za to, że zwrócił mu uwagę na zbyt głośne zachowanie się w miejscu publicznym, niszczy urządzenie użyteczności publicznej, gdyż odczuwa złość do władzy za rzekome krzywdy, brak pracy itp.).

5) okazanie przez sprawcę rażącego lekceważenia porządku prawnego - w istocie chodzi o wyrażone przez sprawcę jego agresywnym czynem lekceważenie porządku prawnego i obiektywnie negatywną ocenę tego czynu, wywołującego reakcje repulsyjne w społeczeństwie (oburzenie, potępienie)

Każda z tych przesłanek ma charakter warunku koniecznego, co oznacza, że brak chociażby jednej z nich nie pozwala na uznanie występkę za mającego charakter chuligański. (tak Andrzej Marek, Komentarz do art. 115 § 21 kodeksu karnego [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.)

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przyjął, iż oskarżony wyczerpał znamiona przypisanego jemu czynu. Wymieniony po dokonaniu kradzieży czekolady i żelu(...) został zatrzymany przez pracownika ochrony M. L.. Wymieniony w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy użył wobec niego przemocy polegającej w pierwszej kolejności na odepchnięciu, nadto groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia. Następnie już po opuszczeniu terenu sklepu w okolicy parkingu, znajdując się dalej w posiadaniu zabranej w celu przywłaszczenia czekolady użył wobec pokrzywdzonego M. L. przemocy, w tym uderzył go przedmiotem tępokrawędzistym w twarz, szarpał i popychał. Zachowaniem swoim spowodował obrażenia ciała wymienione wyżej. Obrażenia te zakwalifikować należy jako naruszające czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający 7 dni. Na co wskazywała opinia biegłego J. Z.. W tym zakresie opis czynu jak i jego kwalifikacja wymagała modyfikacji względem czynu zarzuconego. Oskarżony działał umyślnie. Bez znaczenia pozostaje fakt, iż nie uświadamiał sobie jakie konkretne obrażenia może spowodować. Oskarżony uderzył pokrzywdzonego przedmiotem tępokrawędzistym i musiał uświadamiać sobie, iż spowoduje u niego obrażenia. Wykluczyć należy uderzenie gołą ręką, na co wskazywał biegły z zakresu medycyny. Nie budziło zdaniem Sądu wątpliwości to, iż oskarżony działał w warunkach występkę chuligańskiego. Działał bowiem umyślnie, publicznie – w sklepie, parkingu pełnym klientów i pracowników, bez powodu. Nie znalazło potwierdzenie, iż w momencie zastosowania środków przewidzianych w przepisie art. 281 k.k. oskarżony nie był już w posiadaniu zabranych rzeczy. Czekolada znaleziona została bowiem w miejscu, w którym doszło do uderzenia pokrzywdzonego L., a poza tym w momencie rozpoczęcia czynności sprawczych oskarżony był w posiadaniu obu zabranych rzeczy i jego działanie zmierzało do utrzymania się w ich posiadaniu. Nie może zmienić zasad odpowiedzialności oskarżonego jedynie miejsce znalezienia żelu. Oskarżony swoim zachowaniem okazał rażące lekceważenie dla porządku prawnego. Jego agresywnego zachowania nie da się niczym wytłumaczyć. Jednocześnie biorąc pod uwagę fakt spowodowania u pokrzywdzonego M. L. określonych obrażeń jak również zamiar samego oskarżonego, który dążył do spowodowania obrażeń ciała, Sąd zmienił opis i kwalifikację czynu przypisanego względem zarzuconego poprzez wyeliminowanie art. 160§1 k.k. Kumulatywna kwalifikacja jest możliwa

tylko wówczas, gdy sprawca najpierw sprowadzi stan zagrożenia i efektem tego jest wywołanie rozstroju zdrowia. Zamiarem oskarżonego nie było jednak sprowadzenie bezpośredniego niebezpieczeństwa dla pokrzywdzonego, a spowodowanie obrażeń ciała aby móc skutecznie oddalić się z miejsca dokonania kradzieży wraz z zabranym mieniem. Nie budziło zdaniem Sądu wątpliwości to, iż oskarżony działał w warunkach występku chuligańskiego. Działał bowiem umyślnie, publicznie – w sklepie pełnym klientów i pracowników, bez powodu. Oskarżony swoim zachowaniem okazał rażące lekceważenie dla porządku prawnego. Jego agresywnego zachowania nie da się niczym wytłumaczyć.

D. D. (1) dopuszczając się popełnienia wszystkich powołanych wyżej czynów działał w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, albowiem czynów dopuścił się będąc uprzednio skazany za przestępstwo umyślne podobne na karę pozbawienia wolności i to w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności (art. 64§ 1 k.k.). Oskarżony dopuścił się przestępstw podobnych do tych za które był już skazany, przy czym za przestępstwo podobne w myśl § 3 art. 115 k.k. uznać należy przestępstwo należące do tego samego rodzaju albo przestępstwo popełnione z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia. Oskarżony czynów dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 11.04.2005 r., w sprawie (...). Powołanym wyrokiem był skazany za czyn z art. 279§1 k.k. zatem za przestępstwo przeciwko mieniu, zatem za przestępstwo tego samego rodzaju co czyny opisane wyżej w punktach I – V. Za powołany czyn orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22.10.2010r. do dnia 10.05.2011r. Wszystkie powołane czyny zostały popełnione w okresie 5 lat od odbycia kary tj. w okresie do 10.05.2016 r. W zakresie zarzutów I, II IV-V Sad zmienił opis czynu poprzez wskazania prawidłowej daty wydania wyroku w sprawie (...).

Uznając, iż oskarżony D. D. (1) dopuścił się popełnienia powołanych wyżej czynów Sąd za czyn I na podstawie art. 279§1 k.k. wymierzył karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, za czyn II na podstawie art. 283 k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn III na podstawie art. 288§1 k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn IV na podstawie art. 278§1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn V na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 57a§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. karę 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Ustawodawca w art. 53 k.k., określając dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazał okoliczności, którymi powinien kierować się Sąd wymierzając karę. Po myśli tego przepisu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach zakreślonych przez ustawę, bacząc przy tym aby dolegliwość jej nie przekroczyła stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, mając także na względzie jej cele zapobiegawcze i prewencyjne. Nadto Sąd zobowiązany jest w szczególności do uwzględnienia motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed i po popełnieniu przestępstwa, a zwłaszcza starań o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd wymierzył karę bacząc na powołane wyżej dyrektywy. Uwzględnił stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów, jemu przypisanych. Na niekorzyść oskarżonego uwzględnił uprzednią karalność, sposób życia przed popełnieniem kolejnych przestępstw jak i po ich popełnieniu. W okresie toczącego się postępowania oskarżony został aresztowany w związku z kolejnym czynem. Oskarżony karany był dotąd 2 prawomocnymi wyrokami za przestępstwa przeciwko mieniu. Oskarżony działał w warunkach recydywy. Na niekorzyść oskarżonego przemawiały zatem warunki i właściwości osobiste, gdzie mimo prób resocjalizacji nie przyniosła ona żadnych efektów, oskarżony powraca na drogę przestępstwa. Oskarżony działał celem łatwego zysku. Oskarżony swoim zachowaniem po raz kolejny dał wyraz lekceważącego stosunku do prawa i wymiaru sprawiedliwości. Na niekorzyść oskarżonego Sadu uwzględnił w zakresie zarzutu I dodatkowo fakt, iż okradł on osobę sobie najbliższą, swoim zachowaniem doprowadzając ostatecznie do wyprowadzenia się matki z mieszkania przy ul. (...). W zakresie tego czynu szkoda została w części naprawiona przez fakt odzyskania przez pokrzywdzoną większość skradzionych rzeczy. W pozostałym zakresie pokrzywdzona nie złożyła wniosku o naprawienie. W zakresie zarzutu II Sad na korzyść oskarżonego uwzględnił fakt, iż szkoda została naprawiona przez odzyskanie zabranych rzeczy, oskarżony przeprosił pokrzywdzoną, wyraził skruchę i wolę naprawienia pozostałej szkody wynikającej z konieczności wstawienia szyb. Szkoda nie była duża. W zakresie zarzutu III Sąd na niekorzyść oskarżonego uwzględnił działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą – M. P. (1), nadto wartość wyrządzonej szkody, fakt iż do czynu doszło w chwilę po dokonaniu wcześniej kradzieży sklepowej. Na korzyść Sąd uwzględnił wyrażoną przez oskarżonego skruchę. Podobnie działało to na korzyść oskarżonego w zakresie

zarzutu IV. Na korzyść Sądu poczytał w zakresie zarzutu IV fakt odzyskania przez pokrzywdzonego skradzionych opon. Natomiast na niekorzyść Sądu poczytał działanie wspólnie i w porozumieniu z M. F. (1). W zakresie zarzutu V Sąd uwzględnił fakt, iż oskarżony swoim zachowaniem godził w dwa dobra prawem chronione mianowicie zdrowie jak również mienie. Oskarżony w swoim zachowaniu nie dopatrywał się niczego zasługującego na potępienie. Odpowiedzialność za powstałe u pokrzywdzonego obrażenia chcąc przerzucić na jego samego i usprawiedliwiając się istniejącym bliżej nieokreślonym zagrożeniem. Powołany czyn był wysoce szkodliwy społecznie. Nadto oskarżony działał w warunkach czynu chuligańskiego. Art. 57a§1 k.k. nakazuje orzec karę powyżej dolnej granicy zagrożenia zwiększonego o połowę, dolna granica wynosi 1 rok za występki z art. 281 k.k., zatem Sąd musiał wymierzyć karę począwszy od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na korzyść oskarżonego przemawiał jedynie fakt, iż mienie zostało odzyskane, wystawione do dalszej odsprzedaży. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd baczyl również na prewencyjne jej oddziaływanie zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej.

Sąd na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 k.k. w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wymierzając karę łączną wobec oskarżonego zastosował zasadę asperacji albowiem wymierzył kary w granicach od najwyższej z kar jednostkowych do sumy tychże kar. Zastosowanie tej zasady było uzasadnione istniał dość bliski związek przedmiotowy, ale już nie czasowy nadto przesłanka prognostyczna pozwalała na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych nie będzie wystarczającą oceną zachowania się oskarżonego. Baczyl należało również na względy wychowawcze.

Na podstawie art. 46§1 k.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz K. U. kwotę 70 zł tytułem naprawienia szkody związanej z dokonaniem przez niego włamaniem. Wprawdzie mienie zostało odzyskane, jednakże pokrzywdzona poniosła koszty związane z koniecznością naprawy wybitej szyby wystawowej. Wysokość tych kosztów nie była kwestionowana. Pokrzywdzona złożyła stosowny wniosek. Nadto Sąd zasądził na rzecz M. L. kwotę 709 zł tytułem naprawienia szkody. Na powołaną szkodę składał się koszt zakupu okularów, w miejsce zbitych w wyniku działania oskarżonego, koszt wizyt lekarskich oraz dojazdu do lekarza. Powyższe nie było kwestionowane w toku postępowania i pozostawało w bezpośredni związku ze skutkami wywołanymi przestępczym zachowaniem oskarżonego. Nie było jednak wobec braku wykazania przez pokrzywdzonego możliwe zasądzenie odszkodowania z tytułu utraconego zarobku. Wskazywana przez pokrzywdzonego kwota nie mogła zasługiwać na uwzględnienie, nie można bowiem z pewnością przyjąć, iż pokrzywdzony faktycznie wykonywałby pracę i to w taki wymiarze, za takie wynagrodzenie. Na uwzględnienie zasługiwały natomiast w części wnioski o zadośćuczynienie. Sąd zasądził na rzecz M. L. kwotę 1000 zł, mając na względzie charakter doznanej przez niego krzywdy, uszczerbku na zdrowiu. Pokrzywdzony musiał zostać zaopatrzony chirurgicznie, obrażenia wiązały się z bólem, dyskomfortem w życiu codziennym. Powołana kwota stanowi zdaniem Sądu wystarczającą kwotę, którą na podstawie oświadczeń pokrzywdzonego można było uwzględnić. Nadto Sąd zasądził od oskarżonego solidarnie z M. P. (1) , działali bowiem w warunkach współsprawstwa) kwotę 2416,95 zł na rzecz (...) S.A. (dawniej market – (...) Sp. z o.o. sp.j.), powołana kwota stanowiła koszt przywrócenia do stanu poprzedniego, jakie poniósł pokrzywdzony w związku z czynem opisanym wyżej w punkcie III.

W przekonaniu Sądu tak wymierzone kary są współmierne do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego i spełnią swe cele tak w zakresie prewencji ogólnej jak i indywidualnej.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 624§1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych uznając, iż obciążenie oskarżonego opłatą i pozostałymi kosztami sądowymi, z uwagi na sytuację majątkową byłoby dlań zbyt uciążliwe, zwłaszcza iż oskarżony nie pracuje na stałe, jest osobą pozbawioną wolności.

SSR Sylwia Rolirad – Majewska